

[Subscribe Telegram Channel](#)

ခင်ဖုန်းသက်ဝေ ဂယ်လာရီ

သန်းတင့်

ပိုင်းမော် စာအုပ်တိုက် ဖုန်း - ၀၉၅၀၅၂၀၆၆

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ခင်ဖုန်းသက်ဝေဂယ်လာရီ (သန်းတင့်)

ပထမအကြိမ် - ဖေဖော်ဝါရီ ၊ ၂၀၂၁ အုပ်ရေ ၁၀၀၀ တန်ဖိုး
၃၀၀၀ ကျပ်

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း . Zo Myat Lynn
အတွင်းစာမျက်နှာ -ဝေးခေါင်

ထုတ်ဝေသူ • ဦးကြည်စိုး၊ ဝိုင်းမော်စာအုပ်တိုက် (၀၂၃၉၁)
ဖြန့်ချိရေး • ဝိုင်းမော်စာအုပ်တိုက်

ပုံနှိပ် ၈ ဖူဂျီယာမပုံနှိပ်တိုက်၊ ဒေါ်ကြူကြူ (၀၀၄၂၉)။
စာအုပ်ချုပ် စဒေါ်ကြူကြူ

ထုတ်ဝေသည့် စာအုပ်ကတ်တလောက်အညွှန်း
ခင်ဖုန်းသက်ဝေ ဂယ်လာရီ • သန်းတင့် ဝိုင်းမော်
စာအုပ်အမှတ် (၀၃၃) . ရန်ကုန် ဝိုင်းမော်စာအုပ်တိုက်။
၂၀၂၁။ စာ - ၆၄။ ၁၂.၇ စင်တီ x ၁၇.၈ စင်တီ။

အမှာနှင့် ဝန်ခံချက်

ကျွန်တော့်အသက် ၂၇ နှစ် မတိုင်ခင်ကပင် ဂီတနက်သန်
ကိုစောညိန်းသီချင်းများကို နှစ်သက်ခဲ့ရဖူးသည်။
မိုးသက်လေနှင့် သီချင်း တွင် “ချစ်တဲ့သူရဲရင်ခွင်
ဒီမိုးမှောင်တုန်း မောင်ပုန်းပါရစေ ခင်” ဟု သူ ပြောသည့်အခါ၊
ဒီလူနှယ် ယောက်ျားတန်မဲ့ အားငယ်တတ်ရန်ကော ဟု
ကျွန်တော်ကပင် အပြစ်တင်လိုက်မိသေးသည် ။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ကျွန်တော်လည်း ရင်ခွင်ကျယ်ပျောက်ဆုံး
ခြင်းဝဋ်နာကံနာကို ခံစားရသောအခါမှ သူ့ကို စာနာ
နားလည်လာမိပါ သည်။ “ပြိုမှာလေလား မိုးရဲ့” ဆိုသော
ကိုစောညိန်း၏ သီချင်းစာသား များနှင့် တုန်တုန်ရင်ရင်
ကြောက်နေရှာသည့် လူငယ်လေးတစ်ယောက်
ကိုတချို့တလေ တွေ့ဖူးလိုက်ကြမည် ထင်သည်။

ကိုစောညိန်း ၂၇ နှစ်အရွယ်တွင် ကတ်ကျေးဖြင့် ထိုး၍
အသတ် ခံခဲ့ရကြောင်း၊

တချို့ကလည်းအရက်မူးနေကြသောမြင်းလှည်းသမားများ
ပိုင်းရိုက်တာ ခံရပြီး သေဆုံးသွားရကြောင်း၊

စာအုပ်အဟောင်းများမှာ ဖတ်ဖူးလိုက်စဉ်က ကျွန်တော်လည်း
၂၇ နှစ် ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။ သူ့ညီနှင့် လူမှား ပြီး
အသတ်ခံရတာဟုလည်း ဆိုကြပါသည်။ ထိုသို့ဖြင့်
ပွင့်ဦးသီချင်းကို စတင်သိရှိခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်း သူ့အကြောင်းတွေ တို့စိ တို့စိ ဟိုနေရာမှာ ဖတ်ရ၊
ဒီနေရာမှာနားထောင်ရ။ တစ်ခါတစ်ခါ ဂီတသမားများထံမှ။
တစ်ခါတလေ ကဗျာသမားများထံမှ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့
နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားအိုကြီး များနှင့် ရှေ့မီနောက်မီ
အသိုင်းဝိုင်းထံမှ။ နွေနှောင်းဝသန်သီချင်းကို ဒဂုန်တာရာ
ရေးတာ၊ ကိုစောညိန်း ရေးတာဟု အငြင်းအခုံပွဲများလည်း
ဖတ်ခဲ့ ကြားခဲ့ရဖူးသည်။ ဒီတစ်ခုကိုဖြင့် ကျွန်တော် သိပ်ပြီး

စိတ်မဝင်စား လှ။ နွေနှောင်းဝသန်ကို မရေးခဲ့လျှင်လည်း
ကိုစောညိန်းသည် ကိုစော ညိန်းသာ ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။

တခြားအရာများထက် တကယ်တမ်း ကျွန်တော်ခြောက်ခြား
ကြောက်လန့်နေတတ်သည်က ကျွန်တော့်နောက်ကို
တကောက် ကောက် လိုက်နေတတ်သည်က “ပွင့်ဦး”
သီချင်းသာလျှင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ကယ်တင်ဖို့
ဘယ်သူ့ကိုမှ မအော်မခေါ်နိုင်အောင် ဖြစ်ရ သည်အထိ
သိမ်းပိုက် သွားပါသော ပန်းတစ်ပွင့်။ ပွင့်ဦး ဟု မျက်ရည်စက်
လက် ဆိုရပါမည်။ ပွင့်ဦးသည် ကိုစောညိန်း ရေးသားခဲ့သည့်
သီချင်း တစ်ပုဒ်သာလျှင် ဖြစ်ပါသည် ။

ထိုနေ့က ကောင်းကင်ကြီး ပြာကောင်း ပြာနေနိုင်ပါသည်။
ထိုနေ့က သပြေရွက်စိမ်းများပေါ်ကန်လေပြေ
တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှ တိုက် ခတ်ကောင်း
တိုက်ခတ်သွားပါလိမ့်မည်။ ထိုနေ့က စိမ်းကြည်နေသော
ကန်ရေပြင်ကို ကြည့်ရင်း အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ
ဥဩငှက်လေး တစ်ကောင်တလေက သူ့အသံကိုသူ

ပြန်စစ်ကောင်း စစ်နေနိုင်ပါသည်။ ထိုနေ့က ဖြစ်ပါသည်။
သီချင်းတွေကို ချစ်တတ်သော မြေလတ်ဒေသမှ “မေ” သည်
ချစ်သော ဂီတနက်သန် ဆရာလေးနှင့် တွေ့ဆုံရန် ရန်ကုန်မြို့
သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့က မေသည် ကြံရည်ရောင်
ဖိနပ်လေး နှင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ကိုစောညိန်းနှင့် မေသည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်
စာချင်းသာ ဆက်သွယ်ဖူးပြီး လူချင်း ပထမဦးဆုံး
တွေ့ကြမယ်ဟု ချိန်းဆို ဖြစ်ကြသည်မှာလည်း ထိုနေ့ကပင်
ဖြစ်ပါသည်။ မေအတွက် ရေးထား သည့် သီချင်းအသစ်လေး
တစ်ပုဒ်ကို အိတ်ထောင်ထဲ ထည့်ရင်း မမြင်ဖူး သည့် ချစ်သူကို
ရှာဖွေနေခဲ့သည့် လူငယ်လေးတစ်ယောက်၏ ထိုနေ့က လည်း
ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်အဖြစ်မှ
ကျိန်စာတစ်ခုအဖြစ် သို့လျှောက်ျငိုကြွေးသွားရသော
ထိုနေ့ကလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ကိုစောညိန်း အသတ်ခံခဲ့ရသော ထိုနေ့က ဘယ်တော့မှ
ရောက်မလာနိုင်တော့မည့် သူကို
မြေလတ်မြို့သူလေးတစ်ယောက် ဘယ် အချိန်ထိ
စောင့်နေသေးလဲ ဆိုတာတော့ ဒီနေ့အထိ ကျွန်တော်မသိပါ။
သူတို့လွဲခဲ့ကြပုံ ဇာတ်လမ်းက ကျွန်တော့်အဖို့ရာမှာ ပြာပဲ
ပြာနိုင်လွန်းနေ ခဲ့သည်။
ပွင့်ဦးသီချင်းကို အကြိမ်အရေတွက်များစွာ ကျွန်တော် ဆိုဖြစ်ခဲ့
ဖူးပါသည်။ သိုင်းနှင့် ဝိုင်းနှင့်၊ ဌာန်နှင့်မာန်နှင့်။
တစ်ခါတလေတစ်ယောက် တည်း
ဆတ်သွားဖူးတော့တန်းလေးဘေးက ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ၊
တစ်ခါ တလေ ငဝန်မြစ်ရိုးတလျှောက်မှာ၊
တစ်ခါတစ်ခါဗိုလ်တထောင်ဆိပ်ကမ်း ဘေးက
အကြမ်းလည်းရ အချောလည်းရသည့်
နေရီရီဆိုင်လေးတွေမှာ။ သို့သော်

“စပယ်ဖြူ တုံးခါမှ ခင်ဖုန်းသက်ဝေ ရယ်၊ ဘယ်စိတ်လည်လို့
ပေါ်လာပြန်တယ်” ဆိုသော စာသားနေရာ ရောက်လျှင်

ကျွန်တော် ဆက် မဆိုဖြစ်တော့။ ထိုနေ့အကြောင်းကို
သိပြီးချိန်မှ စ၍ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ထိုနေရာ ရောက်လျှင်
ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုအကြောင်းပြ၍ ကျွန်တော် ရပ်ပစ်
လိုက်မိသည်ချည်း။ သွေးတွေ ပေကျုံနေသော
သီချင်းများနှင့်တစ်ဘဝစာ အလွဲကြီး လွဲခဲ့ကြသူ
နှစ်ယောက်ကို အားနာလွန်း၍ဖြစ်ပါသည်။
“သီတိုင်း သာမဿ် မထင်လိုက်ပါနဲ့”
ရုပ်ရှင်တေးကဗျာမဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၂၀

ဝန်ခံချက်

ခင်ဖုန်းသက်ဝေဆိုသည့်အမည်မှာဂီတနက်သန်ကိုစောညိန်း
၏ ပွင့်ဦးသီချင်းမှ စာသားတချို့ကို နာမည်တစ်ခုအဖြစ် ယူငင်
အသုံးပြု ထားခြင်း ဖြစ်ပြီး ကဗျာတွင် ပါဝင်သော
အကြောင်းအရာများကတော့ ကျွန်တော့်ကိစ္စနှင့်
ကျွန်တော်သာ ဖြစ်ပါသည်။

သန်းတင့်

နှင်း

'စပယ်ဖြူတုံးခါမှ ခင်ဖုန်း သက်ဝေရယ် ဘယ် စိတ်
လည်လို့ ပေါ်လာပြန်တယ် ခက်တယ်ခင်ဖုန်းသက်ဝေရယ်
သိပ်ခက်တယ်...

လွမ်းစရာရှိလို့

ကျွန်တော် မအားသေးကြောင်း

ပြောလိုက်မိပါတယ် ခင်ဖုန်းသက်ဝေ။

မေနဲ့ သြဂုတ်မှာ အရင်လေတွေ တိုက်ရင်

အရင်ပန်းတွေပဲ ပွင့်ကြဦးမှာပါ။

လိုအပ်ရင် ပန်းအသစ်တွေ လဲပေးဖို့

ဘယ်အပင်ကိုမှ

ကျွန်တော် မတောင်းဆိုချင်ပါဘူး။

အပြည့်အဝ လွမ်းခွင့်ရတာဟာလည်း

လူဖြစ်ကျိုးနပ်မှု အခက်အခဲတစ်ခုပါကွယ်။

ခင်ဗုန်းသက်ဝေ ကြားလိုက်လားတော့ မသိဘူး တချို့ဆို
တိုးလျှိုပေါက်ကြီးကို ပုန်းညက်ပန်းလေး
ဖြစ်သွားကြတာလေ။

လမ်းဘေးက အချို့ရည်ဘူးခွံလေးကို
ပိတ်ကန်ပစ်လိုက်မယ်။

လမ်းလျှောက်ရင်း ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်တွေ ဖတ်မယ်။

သတ္တိရှိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး စပယ်ယာကို
ဘုကြည့်ကြည့်မယ်။

အားလုံး လွယ်လွယ်လေးပါ။

ဖယ်ဒရယ်ပြည်ထောင်စုကြီး တည်ဆောက်တာက အစ
ရှမ်းကိုးမီးဝိုင်းက ကျင့်ဝတ်ဆိုင်ရာပြဿနာတွေ အထိ
လွယ်တတ်ပါတယ်။

ဒေါသရော အတ္တရော ကြီးတဲ့ ကောင်တွေ
မျိုးသုဉ်းသွားဖို့အရေးထိ လွယ်ကောင်း
လွယ်နေနိုင်ပါတယ်။

စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေတဲ့ အစွမ်းအစ အမျိုးမျိုးကို
ပိုင်ဆိုင်ဖို့ လွယ်ပါလိမ့်မယ်။

ဆင်ခြင်တုံတရားကို ချရေးဖို့ ပို့(စ)ကတ်လေးတစ်ခု
ရှာရတာ လွယ်ပါလိမ့်မယ်။

အို... အားလုံး လွယ်ကောင်း လွယ်နေကြပါလိမ့်မယ်။
ရေနံမှာ ရေမရှိတော့တဲ့ ဆုံးရှုံးမှုမျိုးဆိုတာကရော

ကျွန်တော် ထိုက်ထိုက်တန်တန်

နားလည်ပါတယ် ခင်ဖုန်းသက်ဝေ။

တဒဂ် ဆင်းသက်လာတဲ့ နေမင်းရောင်ခြည်ဆီ

တရွေ့ရွေ့ကျောက်တုံးတွေရဲ့

အားကိုးယုံကြည်မှုမျိုးနဲ့

ရှေ့တိုးလာခဲ့ တခဲ့ရပါတယ်။

မိုးမရွာတဲ့ ဝါဆိုကို

ဘယ်လိုအမည်မျိုး ပြောင်းလဲမှည့်ခေါ် ချင်ပါသလဲ။

ခင်ဖုန်းသက်ဝေ ဆ ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း တခြားသူတွေပါ
ခေါ်နိုင်အောင်

ကျွန်တော် မှုဝေလိုက်ပါ့မယ်။
အစီစဉ်တကျမရှိတဲ့ ရေမော့အိမ်လေးတွေ

တိဘက်တောင်နံရံက နန်းတော်ဟောင်းတွေ

စသဖြင့်။

ဥယျာဉ် မြေနုကျွန်းနဲ့ ကမ်းနီးကမ်းဝေး

ကျုံးတွေ

တစ်နယ်တကျေးမှ လေပြေလေညှင်းတွေ

ဂုဏ်သရေရှိ အလံကိုင်တပ်ဦးနဲ့

တီးမှုတ် ချီတက်လာသူတွေ

အားလုံးကို မျှဝေလိုက်ပါ့မယ်။

ဖြေစရာ ရှိတာသာ

ခင်ဖုန်းသက်ဝေ ဖြေပါ။

ပုံပြင်မစခင် ပုံပြင်လေးထဲမှာ

ကောင်းကင် ဘာအရောင်လဲဆိုတာ မှတ်မိနေသေးရင်

ကျွန်တော့်ကို မမေ့သေးဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ
ယုံကြည်လိုက်ပါ့မယ်။

ဒီနေရာက

စွန့်စားခန်းတွေ အဆုံးသတ်ရမယ့်နေရာမဟုတ်ပါဘူး။

ဆိုကောင်းရုံ သီချင်းတစ်ပုဒ်ရဲ့ ချိုးပိုဒ်နေရာကို

ကပ်ကပ်လာနေရုံမျှပါပဲ။

စွန့်နီနီလေး တက်သွားတဲ့နောက်

ကြိုးဖြူဖြူလေး ထက်ကြပ်မကွာ

ချည်လျက် နောင်လျက် ပါသွားတာပါပဲ။

သံယောဇဉ်ရဲ့

သီးခြားလက္ခဏာရပ် တစ်ခုပါ။

ခင်ဖုန်းသက်ဝေရေ

ခွင့်လွှတ်နိုင်ရင် ကျေအေးစေချင်တယ်။

ပညာရှိတွေရဲ့ နိုင်ငံတော်ဦး၊

အတွေ့အကြုံနဲ့ ကံတရားကိုပဲ

အားကိုး အဖော်ပြုနေရတဲ့

သူဆင်းရဲတို့ရဲ့သတ်ကွင်းခင်းညံ့၊

သုံးရာသီ ကျွန်တော့်အလုပ်စာရင်းမှာတော့

နုတ်မရပယ်မရအစားထိုးမရ

ခင်ဖုန်းသက်ဝေစိတ္တဇ။

သစ်ချိုသီးလေးလို ပန်းချီပွင့်လေးလို

အလိုမကျတာတောင် ပြန်မပြင်ရက်ဘူး

ကံကြည့်စမ်း၊

စိတ္တဇ

ဘယ်ခေတ်မှာမှ ပန်းမိန့်မကျဖူးတဲ့ ရွက်လှပင်လေးတဲ့ ဟိုး
ရှေးရှေးတုန်းက ပုံပြင်အစစ်လေးတစ်ခုထဲမှာ..

ဟင်းခပ်အမွှေးအကြိုင် လိုအပ်ချက်နဲ့တောင်
စစ်မက်ထူပြောတတ်တဲ့ ဘုံမှာ “နွယ်တစ်ပင်
မြက်တစ်ပင်လို သံယောဇဉ်ကို” သေရာပါခဲ့ပါပြီ
ခင်ဖုန်းသက်ဝေ။

ဒါဟာ ပုံမှန် မနက်ခင်းတစ်ခုရဲ့ နေခြည်ဦးတို့
ပွတ်ကာသီကာ ဝရန်တာလေးပါကွယ်။

လေကောင်းလေသန့်တွေနဲ့ ငြင်းခုံမယ်။

တချို့ ဥဩဆန်နေတာကို

ငှက်ထက် ပိုရကောင်းလားလို့ ရယ်သွမ်းသွေးမယ်။

တစ်ခါက မေယုမြင့်မိုရ်ညများ
ဇာတ်အိမ်ခိုင်မာဖူးကြောင်း ကံ့ကော်ရုပ်ကြွင်းတွေနဲ့
သက်သေပြမယ်။

ဖက်ခေါင်းအုံးလေး စကားမများတတ်ပေမယ့် တစ်ခုခု
လိုနေသလိုပါ ခင်ဖုန်းသက်ဝေရေ။

တစ်ယောက်တည်း သေနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး
လူသားအားလုံး ရပြီးတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။

ကျန်တဲ့အခိုက်အတန့်မှာ
ပစ်ပစ်လေးတွေများလိုနေမလား တွေးမိတယ်။

လှိုင်းခေါင်းဖြူဖြူတွေကြား အတော်အတန်
ဝန်ပြည့်နေတာတောင် လှေငယ်လေး
မထွက်ခွာနိုင်သေးသလို တစ်ခုခု လိုနေတုန်းပါပဲ။
ကျက်သရေကို လေတိုးတော့ ဖွာခနဲ လွင့်ခနဲ

ကျစ်ဆံ့မီးမှာလည်း သုခုမတွေ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ
ပါနေတာ တွေ့ဖူးတော့ ကျွန်တော့်ကို ညွှန်းဆိုဖို့
အဘိဓာန်တစ်ခု ရှိလိမ့်ဦးနဲ့ တွင်တွင် ရှာဖွေတယ်။

ခေါင်းမာ

သံသယတွေများ

အားလုံးကို အယုံအကြည်နည်း

မျက်ရည်လွယ်

စသဖြင့်။

ခင်ဖုန်းသက်ဝေပြောခဲ့ဖူးသလို

စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလောက်အောင်

သူသိ သူတတ် ဆောင့်ကြွားကြွားနိုင်

စသဖြင့်

အဲဒီခေါင်းစဉ်တွေနဲ့ ရှာခဲ့ဖူးပါတယ်။

ဘယ်လို့ဖွင့်ဆိုကြလိမ့် မလဲပေါ့

ကျွန်တော်ရှာကြည့်တယ်။

တောတွေ တောင်တွေ မဖွယ်မရာ လမ်းခုလပ်တွေ

အပြစ်တင်ရင်လည်း တင်ကြပါစေလေ။

ဒီမယ် ခင်ဗုန်းသက်ဝေရဲ့ ကျွန်တော်ဆိုတာကလေ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် မကယ်တင်ချင်စရာ
ဝန်လေးမှုလေးပါ။

အလှည့်ကျော်ပြီး လှပခဲ့ရတဲ့ ပိတောက်ပုန်းနေတုန်းက
“ငု” ပါ။

ကိုယ့်နာမည် ကိုယ်ခေါ်ပြီး ဘယ်ငှက်ကိုရှာနေမှန်း
မသိတဲ့ ဥဩငယ်ပါ။

အလွမ်းတွေ မိုးတိုးမတ်တပ်နဲ့
ခင်ဗုန်းသက်ဝေရဲ့ ခြောက်ပြစ်ကင်းတဲ့ ရန်သူတော်ပါ။

ဒီအတိုင်း သမိုင်းဆက်ရရင်
ဘယ်သူမှ အနာတရမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား။
ပျော်ပါတယ် တကယ်အပြစ်ရှိသူတွေ
ထွက်ခွာသွားချိန်မှာတောင် ခင်ဗုန်းသက်ဝေဂီတနဲ့ပဲ
ပြဿနာတွေ အူလှိုက်သည်းလှိုက်နဲ့ကို ပျော်ပါတယ်။

ဘယ်ခေတ်မှာမှ ပန်းမိန့်မကျဉ်းတဲ့ ရွက်လှပင်လေးတဲ့
ဟိုး ရှေးရှေးတုန်းက ပုံပြင်အစစ်လေးတစ်ခုထဲမှာ။

ကောင်းကင်ပြာလို့ ရေပြာတယ်။

ဂီတ

လွမ်းငွေ့သက်ရင် သူ့မျက် ရည် ကို ယ့် မျက်ရည်
ခွဲခြားလို့တောင် မရနိုင်ပါဘူး...

ကဗျာဆိုတာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေ
မီးကောင်ပေါက်ခြင်း တစ်မျိုးပါပဲ။

အရေးတကြီး တီထွင်လိုက်မိတယ် ဟော့ဒီ
နွေဦးချန်နယ်တစ်ခုလုံး ကျွန်တော့် ခင်ဖုန်းသက်ဝေ
ပျော်ပါစေကွယ်။
မနော့ကရော၊ မနက်ဖြန်ရော

ဖေဖော်ဝါရီတစ်လလုံးရော

အချစ်နဲ့စစ် အပြင်

လူတွေ ဘာလုပ်နေကြပါသလဲ။

ဘရမ်ဒီလို သက်တမ်းရှည်တိုင်း

လွမ်းစရာတွေဟာ

လွမ်းစရာကောင်းနေပြန်ပါတယ်။

ဂုဏ်ယူချင်စရာပါ ခင်ဗျန်းသက်ဝေ။

နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်ဖို့ ပန်းတွေ

ဘယ်ရာသီမှာမှ မပွင့်ခဲ့တာ

ခင်ဗျန်းသက်ဝေ သက်ပြီး

ကျွန်တော် အခါခါ သေခဲ့ရတဲ့ အဆိပ်ပြာတစ်ခွက်မှာ

ဆတ်သွားဖူးတွေ ပက်ကြားအက်ခုံရဖူးတာ။

ပြီးတော့

ကျွန်တော်က စိတ်ကြီး၊ ဒေါသကြီး

ပြောရင် ပြောတဲ့အတိုင်း

မီးခိုးမဆုံး မိုးမဆုံး လွမ်းနေတတ်တာ

ဂုဏ်ယူပါတယ် ခင်ဗျားသက်ဝေ။

မာယာလူမျိုးတွေရဲ့ ပြကွဒိန်မှာ

ချစ်သူများနေ့ကို ဖော်ပြပုံ ရှုပ်ထွေးလွန်းလှတယ်။

ကျွန်တော့်ပင်လယ်မှာဖြင့် သိပ်ကို ရိုးရှင်းပါရဲ့။

လှိုင်းကြား၊ လေကြား၊ ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ

အတောင်ညောင်းလာတဲ့

အပြီးနှစ်ခွဲ စင်ယော်လေး

တစ်ကောင်စ၊ နှစ်ကောင်စ လာနားနေမယ်။

လေတွေက ရွက်ဖြူဖြူတွေကို

ဖောင်းကားနေအောင် တိုက်လို့။

ဥဒဟို ဖြတ်သွားဖြတ်လာ အိလှေလေးတွေဆီ

ဟေးဟေးလို့ အော်သံ ခေါ်သံ ပြုကြမယ်။

နေနဲ့ ညကို နှလုံးသားနဲ့ ဖတ်ကြ ရွတ်ကြ

ပြည့်ပြည့်စုံစုံကို ပွက်လောရိုက်သွားတော့တာပဲ။

မုန်တိုင်းတွေ ကိုးယိုကားယားနဲ့

နန်းဆန်မနေဘူးလားကွယ်။

တောင်တစ်ခန်း၊ ကျွန်းတစ်တန်း

လွမ်းငွေ့သက်ရင်

သူ့မျက်ရည် ကိုယ့်မျက်ရည်

ခွဲခြားလို့တောင် မရနိုင်ပါဘူး။

အကောင်းဖက်က လှည့်တွေးကြည့်စမ်းပါ

ခင်ဖုန်းသက်ဝေရေ။

လိပ်ပြာတစ်ကောင်ရဲ့ငယ်နာမည်မှာတောင်

မသင်္ကာစရာတွေပါနေတာမို့

လွမ်းလောက်လို့သာ လွမ်းပါတယ်။

ဘယ်လို ဆုကို တောင်းတောင်း

ထိုက်တန်သမျှသာ ဆုတောင်းပြည့်တာ ကြားဖူးမှာပါ။

ကြာညိန္ဒယရိုးတွေ၊ ပစ္စုန်မိုးပြေးတွေ

တိမ်တွေရဲ့အငြိုးအတိုင်း ခိုင်မာသယောင်

သက်တံတစ်ဝက်တပျက်တွေ

ကျွန်တော် ရထိုက်တာထက်ကို ပြည့်စုံခဲ့ဖူးပါရဲ့။

မီးလျှံကြားက ရဲရင့်မှုအတွက်တော့

ကျွန်တော့်ကို ဒီအတိုင်းလေးပဲ ထားခဲ့လိုက်ပါ

ခင်ဗျားသက်ဝေရယ်။

ဘယ်လို ချစ်ရမယ်ဆိုတာ သိတဲ့နောက်
သူကံကောင်းသွားမှာပါ။

မနေ့က ကို ဒီ နေ့ လို့ စိတ် မှာ ထင်လာရင် အားလုံး လွှမ်း
တတ်သွား ကြပါလိမ့်မယ်...

ရိုးသားနိုင်သလောက် အမြင့်ဆုံး တောင်ကုန်းမှာ
ကျွန်တော် နေရာယူထားဆဲပါ ခင်ဗုန်းသက်ဝေ။

မိုးရိပ်မိုးဦးတွေ ကျူးပြီဆိုရင် ပန်းနီနီတွေ ပွင့်ပြီဆိုရင်
ခြင်းချက်မရှိ အယူသည်းနေတတ်တုန်းပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပုံတိုပတ်စလေးတွေအကြောင်း
ဗုံကားထားတဲ့ သီချင်းတွေတော့ တစ်ခါတလေ ရေးဖြစ်
ဆိုဖြစ်ပါတယ်။

ပိုးဖလံလေးတစ်ကောင်

သူ့အတောင်ပံတွေကို ချွတ်ချလိုက်သလိုပေါ့။

ဘေးလူတွေ ဥအမြင်မှာ ပေါ့ပါးနေပေမယ့်

သူလေးလံဖိစီးမှုနဲ့သူပါ ခင်ဗုန်းသက်ဝေ။

ဒီလိုကြောင့်သာ

ကျွန်တော် မီးကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပါတ ပါတယ်။
“ကန်သုံးဆင့်” ကို ရောက်မြစ်ခဲ့သေးတယ်။

ရေလှိုင်းလားရာအတိုင်း

ရေညှိပင်လေးတွေ ဆက်လက်ရွေ့လျားနေကြ။

ရေလယ်ကျွန်းက ငှက်တွေ

အရင်လို တေးသီဖောင်ဖွဲ့နေကြ။

တံတားပျက်ကြီးရဲ့လက်ကျန်တိုင်တွေက

ရေလယ်မှာ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့

လှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။

အင်မတန် အထီးကျန်လှပေမယ့်

ခုထိ လဲပြီခွင့်မရသေးပါဘူးကွာ တဲ့။
တချို့လူတွေအတွက်

လမ်းခွဲတယ်ဆိုတာ လွယ်လွန်းပါတယ်

ကိုယ့်အအေးဖိုး ကိုယ်ရှင်းပြီး ထပြန်ကြရုံပါပဲ။

ခက်တယ် ခင်ဖုန်းသက်ဝေရယ်။

မအောင်မြင်ခဲ့တဲ့ မြောက်အရပ်က ကြယ်တွေ

ရုဝံကြယ်ကို စိတ်နာသလို

ဘယ်သူ ငိုနေတာလဲကွယ်။

ဒီမှာ သိပ်ခက်တယ်။

ကမ်းပြိုနားက သစ်ပင်လေးတော့

မရှိတော့ဘူး။

အဲဒီလိုဆိုမှဖြင့် သူ့သစ်မြစ်တွေမှာငြိနေခဲ့ဖူးတဲ့

တော်တို့ရဲ့စက္ကူလှေလေးလည်း မရှိတော့ဘူးပေါ့။
ပန်တော်နတ်ဝှက်ထားတာလို့ချည်း

ကျွန်တော့်စိတ်မှာ ထင်မိနေသေးတယ်။
“ကန်သုံးဆင့်” ကို ရောက်ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။

ရေလှိုင်းလားရာအတိုင်း

ရေညှိပင်လေးတွေ ဆက်လက်ရွေ့လျားနေကြ။

ရေလယ်ကျွန်းက ငှက်တွေ

အရင်လို တေးသီဖောင်ဖွဲ့နေကြ။

တံတားပျက်ကြီးရဲ့လက်ကျန်တိုင်တွေက

ရေလယ်မှာ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့

လှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။

အင်မတန် အထီးကျန်လှပေမယ့်

ခုထိ လဲပြီခွင့်မရသေးပါဘူးကွာ တဲ့။

တချို့လူတွေအတွက်

လမ်းခွဲတယ်ဆိုတာ လွယ်လွန်းပါတယ်

ကိုယ့်အအေးဖိုး ကိုယ်ရှင်းပြီး ထပြန်ကြရုံပါပဲ။

ခက်တယ် ခင်ဖုန်းသက်ဝေရယ်။

မအောင်မြင်ခဲ့တဲ့ မြောက်အရပ်က ကြယ်တွေ

ရူဝံကြယ်ကို စိတ်နာသလို

ဘယ်သူ ငိုနေတာလဲကွယ်။

ဒီမှာ သိပ်ခက်တယ်။

ကမ်းပြိုနားက သစ်ပင်လေးတော့

မရှိတော့ဘူး။

အဲဒီလိုဆိုမှဖြင့် သူ့သစ်မြစ်တွေမှာငြိနေခဲ့ဖူးတဲ့

တော်တို့ရဲ့ စက္ကလှေလေးလည်း မရှိတော့ဘူးပေါ့။
ပန်တော်

နတ်ဂှက်ထားတာလို့ချည်း

ကျွန်တော့်စိတ်မှာ ထင်မိနေသေးတယ်။
အချစ်တဲ့

ခြင်္သေ့တွေအား အားလုံး သိုးသူငယ်ဖြစ်သွားတဲ့
တောအုပ်

နှုတ်ဆက်ပါတယ်။

ဟယ်လင်ကလား ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင်

ခင်ဖုန်းသက်ဝေ မှန်ပါတယ်။

ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဘယ်မိန်းမပျိုက

အကြာကြီး စောင့်နေမှာမို့လို့လဲ။

ရှေ့ကို သွားနေတဲ့ ရထားမှာ

နောက်ပြန် ထိုင်စီးရင်း

ဝေးကွာခြင်းဆိုတာကို ပိုနားလည်လာရတယ်။

မဲဇလီပင်တန်းတွေ တရွေ့ရွေ့

ကျန်ခဲ့ပြီ။

မကြိုးရောင်စုံတွေ ကျန်ခဲ့ပြီ။

ဖိုးချိုသီချင်းတွေ ကျန်ခဲ့ပြီ။

ကျန်ခဲ့ပြီ။

ပန်းသဗ္ဗိုင်းကစောင့်နေမယ် ဆိုတာတွေ

ကျောင်းသားကဒ် ပြပြီး

စက်ဘီးငှားလို့ရတဲ့ ဆိုင်လေးတွေ ကျန်ခဲ့ပြီ။

ဟိုနားက သီချင်းစသင်တဲ့ နေရာ

ဒီနားက အချစ်စသင်တဲ့ နေရာ

အားလုံး ကျန်ခဲ့ပြီ။

ဘယ်သူ့ခေါ်သံမှ ကြားရလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ရွာရိုးကိုးပေါက်

ကျွန်တော် လျှောက်သွားနေခဲ့တာ

ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုစာ

တစ်ယူဇနာ၊ နှစ်ယူဇနာ

ခြေရာတွေတောင် ပြာလို့။

ပင်လယ်ပက်ပင်းနဲ့

ကျွန်းကြိုကျွန်းကြားမှာ အိပ်တဲ့အ ဝ်တဲ့အခါ အိပ်တယ်။

တစ်ခါတလေ ကမ်းခြေတွေ

ကျောက်ညိုနုနုနိုးဆောင်မြဲ နိုးဆောင်မြင့်တွေ

ခရုခွံတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်ဒေ ့လှုပ်အောင်ခင်းထားတဲ့

ရိုးဖြေကျ လမ်းကလေးတွေ။ တွ။

ဆန်းပြားလွန်းတဲ့ ခင်တန်းသာယာတွေ

တစ်ခါတစ်ခါ

ခင်ဖုန်းသက်ဝေလို

လူစကားပြောတတ်တဲ့ ပန်းပွင့်လေးတွေ။

တစ်ခါတလေ

တချို့တောင်ပေါ်ရွာလေးတွေမှာ

တစ်ဆောင်း တစ်နွေ

ကျွန်တော် ပျော်သလောက် နေပစ်လိုက်တာပဲ။

သူတို့ဘာသာစကားနဲ့

ထိကရုန်းပင်လေးကို “ရှက်တတ် မ” တဲ့။

ဒီလို တိုက်ဆိုင်လာတဲ့ ညတွေဆိုရင်

လူတခြား အိပ်မက်တခြားပဲ။

တစ်ခါတစ်ခါတော့

ခေါင်းစဉ်ပေါ်ပျက်ပျက်နဲ့ စစ်မက်လမ်းကြားတွေ

အရင်နည်းကို သုံးပြီး မုန်းချင်တိုင်း မုန်းနေကြတဲ့
ညီအစ်ကိုတွေ

တစ်ခါတလေ

ဆေးဆရာနဲ့ လူသတ်သမား နှစ်ကိုယ်ခွဲထားကြသူတွေ။

မုတ်သုန်ကွယ်ရာ လျှို့ဝှက်မြှောင်တွေ

ကွန်ကရစ်နာကျနေတဲ့ မြို့ပြတွေ။

တစ်ခါတစ်ခါ

စိတ်လိုက်မာန်ပါ ငိုခွင့်မရှိတဲ့ ထပ်ခိုးလေးတွေ။
ဒီလို အရစ်ကျစနစ်နဲ့

ကျွန်တော် ကဗျာဆရာဖြစ်လာခဲ့ပုံ ရပါတယ်။

မြေကမ္ဘာရေ

ခင်ဖုန်းသက်ဝေရေ

ဟောဒီလို ရတုဆိုးတွေ လင်္ကာပျက်တွေနဲ့

သေးစုပ်သူရဲဆက်သမှုမှာ

ပျော်နိုင်ကြပါစေ။

ပုံမှန်ပါပဲ။

ခင်ဗုန်းသက်ဝေ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောဖူးသလို

ဆေးခန်းပြဖြစ်တိုင်း

အချိန်မှန်မှန် စားခိုင်းတာတို့

စီးကရက်တွေ အပူအစပ်တွေ လျှော့ခိုင်းတာတို့။

ဘယ်အချိန်ထဲက ဒီလို စအောင့်တာလဲဆို ဆိုတော့

“လျှို့ဝှက်သော နှင်း” “ရုပ်ရှင်

ရုံတင်တဲ့ နေ့ကပေါ့လို့

ကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

သူတို့နားမလည်ကြဘူး ခင်ဗုန်းသက်ဝေ။

ခုနှစ်တွေ သက္ကရာဇ်တွေ

ဒါတွေကိုပဲ အထပ်ထပ်မေးနေတယ်။

ပြီးတော့

စုံလုံးကန်းနေသူက ရှုမျှော်ခင်းကို ကြည့်သလို

ကျွန်တော့်ကို သူတို့ကြည့်ကြတယ်။

အားလုံးကို ရုပ်ရုပ်ခွံခွံ

အရှုံးပေးလိုက်ပါတယ်။

မနေ့ကကို ဒီနေ့လို့ စိတ်မှာ ထင်လာရင်

အားလုံး

လွမ်းတတ်သွားကြပါလိမ့်မယ်။

ခွင့်လွှတ်နေကျ ကမ်းပါးတွေကို တိုက်စားဖို့ချခဲ့တဲ့ မြစ်

ကျွန်တော် အပြစ်ရှိတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။
ကျွန်တော် မှားခဲ့ပါတယ်။

ဒါက

ပေရယ်ထောင့်က သစ်တစ်ပင်ဖြစ်ပါတယ်။

တောင်းပန်ပါတယ်။

ဒါက ကျွန်တော်ပွင့်စေချင်တဲ့

စနေရောင် ပန်းတစ် ပန်းတစ်ပွင့် ဖြစ်ပါတယ်။

ခင်ဗုန်းသက်ဝေ လှောင်ရယ် နေမှာလဲ

ကျွန်တော်သိပါတယ်။

ကြည့်နေတဲ့ လူတွေ နှမြောသွားတဲ့အထိ

ရယ်တတ် ပြုံးတတ်တာလည်း

ကျွန်တော်သိပါတယ်။

အလွယ်တကူ ထုတ်သုံးမိတိုင်း

အလွမ်းဟာ အန္တရာယ်များလှတယ်။

ဂယ်လာရီ

မီးရောင်လေးပေါ့အဝေးမှာ
တစ်ယောက်ယောက်ကိုလောင်နေတာဖြစ်မယ်..

ရှင်ဘုရင် ဆိုတာ ဆန္ဒရှိရာကို ပြောနိုင်တဲ့ နေရာလို့
ကျွန်တော်ထင်ခဲ့တယ်။

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပါ ခင်ဗျန်းသက်ဝေ အဖိုးတန်
ကြယ်လေးတစ်လုံး ကျွန်တော် ထွန်းထားရစ်ပါတယ်။

မျက်စောင်းတွေနဲ့ ပလ္လင်တော် မပျော်ပဲ ရယ်ပြနေရတဲ့
တိမ်တစ်အုပ် ဗျိုင်းတစ်အုပ် မြူတစ်အုပ်။

ဆေးပြယ်စ သင်္ဘောကြီးတွေက မြစ်လယ်မှာ တရွေ့ရွေ့
ပြန်တွေ့ကြဖို့ အစီအစဉ်သည် ရှိ၏ မရှိ၏။

ဘာမှ မရခဲပါဘူး ဘာမှ မရခဲလို့သာ
ကဗျာဆရာဖြစ်နေတာလေ တစ်ခုခု ရလိုက်ဖူးရင်
တခြားလူဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့ ခင်ဖုန်းသက်ဝေရဲ့။

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ကိုယ့်ပန်းပွင့်ကို ရွက်လို တိုက်
ဗေဒါပင်လေး မိုက်မိုက်မိမိ ထွက်ခွာသွားပါပြီ။

စား ဘယ်နှစ်စင်း အဲဒီလမ်းမှာ ခင်းထားပါသလဲ မြစ်က
လက်မခံတော့ရင် ကမ်းမှာ တင်မယ်။

ဘယ်ကမ်းမှ လက်မခံတော့ရင်ရော တဲ့
တောင်ပင်လယ်ကို မျှော်လို့ သစ္စာပန်းတွေသာ
လှူပေးကွယ်။

သလံသီးတွေ ဝယ်ရင်းနဲ့မှ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းက
ခိုတွေ သိပ်နဲ့တတ်ကြတာ သိတယ်။

မုန်းစရာကြီးနော် ခင်ဗုန်းသက်ဝေ။

ဒီအကြောင်း ထရန့်နဲ့ မစ္စတာရှီကို မစ်စ်ကော ပို့မယ်
အချစ်ထက် ဒေါ်လာဈေးတွေ ကျော်လာကြောင်း။

မနှစ်က တမာပင်ရိပ်ကိုပဲ မဟုတ်လား အညှာသားလေး
ရောင်းတဲ့ ရခိုင်မုန့်တီ တဲ့ ရယ်ရတယ်နော်
ခင်ဗုန်းသက်ဝေ။

ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ပါပဲ တိမ်မြင်မြင်
တောင်မြင်မြင် ခင်ဗုန်းသက်ဝေကိုပဲ
တိုင်ပင်ချင်နေမိတယ်။

ကမ်းနားလမ်းကို ပြန်တာပဲ ကောင်းမှာပါ။

လှိုင်းစကား လေစကားမှာ

ဗုန်းသက်ဝေ။ ကျွန်တော်လွမ်းကြောင်း ကြားပါရဲ့လား
ခင်ဗုန်းသက်ဝေ

စံရိပ်ငြိမ်အဆောင်နဲ့ “သစ္စာတည်

အံ့ဒီ ခင်ဝမ်းသီချင်းတွေ ဖွင့်တတ်တဲ့
လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လေးကို
မရောက်ဖြစ်တော့တာ ကြာပါ ပြီ
ခုနောက်ပိုင်း

စီးကရက်တံဆိပ်အသစ်တွေ သောက်ဖြစ်တယ်။

ပြတင်းခန်းဆီး အနီရင့်ရင့် လဲတယ်။

“ရှောင်ပင်း”ရဲ့ “I’m sam” ကို ပြန်ကြည့်နေတယ်။

တိမ်ဦးလေပြေ မောင့်ကိုစေ သီချင်းကို နယူးဗားရှင်း
လုပ်ကြည့်တယ်။

“မျှော်လင့်ချက်သံသရာမှာလေ” ဆိုတဲ့ တစ်ကြောင်းမှာ
ကီးတခြမ်း တင်နေတယ်။

စင်ယော်တွေ တွေ့တော့ တွေ့ပါရဲ့

ကျွန်တော် မဖြူစင်ချင်တော့ဘူး ခင်ဗျန်းသက်ဝေ။

မီးရောင်လေးပေါ့အဝေးမှာ

တစ်ယောက်ယောက်ကို လောင်နေတာဖြစ်မယ်။

လသာလိုက်တာ လို့

တစ်ယောက်တည်း ပြောနေရတဲ့ ဒုက္ခကိုတော့

မုန်းလှတယ်။

ကျွန်တော် လန့်နိုးလာတော့

သံချောင်းခေါက်သံ ဆယ့်တစ်ချက်

ကြားရတယ်။

လေးနာရီကို ဘယ်သူထိုးသွားခဲ့ပါလိမ့်ကွယ်။

ပြန်အိပ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ။

MPT မက်ဆေ့တွေ ဝင်လာတယ်

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး မုန်းတာတွေက

ခုထိ ဆက်ဖြစ်နေကြတာ ခက်တယ်။

သံသရာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့

နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက် ရိုက်ထားတာ ပြောပြရဦးမယ်

မပြတ်ပါရစေနဲ့ မပြတ်ပါရစေနဲ့ လို့ပေါ့။

ကြားရဲ့လား ခင်ဗျန်းသက်ဝေ။

သနတ်ခါးပန်းလေး တစ်ခက်

ခိုင်ထူးရဲ့ “ဝေးကွာခြင်း တို့က တို့အတွင်းမှာ

ငှက်လေးတွေကို မမောင်းလိုက်နဲ့နော်” လို့

ရွတ်ပြခဲ့ဖူးတဲ့

မိကောက်ရဲ့ သေတမ်းစာကဗျာတစ်ပိုဒ်

ဘာမှ ပြန်အမ်းစရာ မလိုပါဘူး။

လိပ်ပြာရင်ထိုးလေး တစ်ခုတောင်

ပြန်မအမ်းပါနဲ့။

ဆံညှပ်လေးတစ်ချောင်းတောင်မှ

ပြန်မအမ်းခဲ့ပါနဲ့။

အနံ့စူးစူး လက်သည်းဖျက်ဆေးတစ်ပုလင်း

လော်ရယ် ိုရယ် နုတ်ခမ်းနီအရာ ထင်ကျန်ရစ်တဲ့

သစ်ခွတံဆိပ် တစ်ရှူးလေးက တစ်ရွက်

ဘာမှ ပြန်မအမ်းလိုက်ပါနဲ့ ခင်ဗျန်းသက်ဝေ။

တန်ရာတန်ကြေးသာ ပေးချေခဲ့တာပါ။

စကားထားလေး ဝှက်ကြည့်မယ်နော်

ခင်ဗျန်းသက်ဝေ။

ရေကန်အလယ်မှာကြာပန်းနှစ်ပွင့်

မိန်းမလှလေးက

လေးယောက် ဖြစ်နေသတဲ့

ဘယ်လိုပန်ကြမှာလဲကွယ်။

ပန်းပေးပြီလား ခင်ဗုန်းသက်ဝေ ပေးတဲ့ ပန်းကို
ပေါင်းလိုက်တော့

သုံးပွင့်ပြည့်သွားတာပေါ့နော။

ခင်ဗုန်းသက်ဝေက ပန်းပန်စရာမှ မလိုတာကွယ်။
လျှပ်ပန်း လျှပ်မိုး လွမ်းညွှန်ပျိုးသည်
တိမ်ခိုးရွှေလွင့်စောတော့၏” လို့

နတ်သျှင်နောင်လိုလည်း

ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ်တယ်

ပလီစီချောက်ချက်နဲ့

နေတိုင် လတိုင်

ကျွန်တော်မပြောတတ်ဘူး ခင်ဗုန်းသက်ဝေ။

ကျောခိုင်းလို့မှ ခြေဆယ်လှမ်း မပြည့်ခင်

အရင်နေရာက နည်းနည်းနာလာတယ်။

ရော့ နှစ်ပက်

ခင်ဗုန်းသက်ဝေတစ်ရွက် ရောပေးပါညီလေး။

မှိုကန်စွန်းကို ခင်ဗုန်းသက်ဝေ စိတ်ကောက်သလို

ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်လေး ကြော်ပေးကွာ။

ခရုဆီ လျှော့ဟေ့

ခင်ဗုန်းသက်ဝေက မချဲ့တတ်ဘူး။

မင့် ဟင်းရည်ကလည်းကွာ

ခင်ဗုန်းသက်ဝေမျက်စောင်းလို့ မချို့ပါလား။

နံနံပင်အုပ်ကွ ညီလေးရဲ့

ကြည်သွန်ဖြူလေးပါထည့်

သွားတက်လေးလေ

ဖွေးခနဲ ပေါ့။

စီးကရက်တစ်ပွဲ ချ

ဘုရင်မ နှပ်ဆေး နှစ်ရာဇိုး

ခင်ဗုန်းသက်ဝေများများ ပေါက်ပေးပါကွာ။

ဪ

အရှေ့ကောင်းကင်မှာ မိုးတွေညှို့ပြီလား

တစ်ဆောင်းသစ်ပါတော့မယ် ခင်ဗုန်းသက်ဝေ။

တက်တက်ကြွကြွ ငှက်လေးတွေတောင် ခုတလော
ဆောင်းခိုကြတော့မယ်။

အဒိုသေနတ်က ကျည်ဆံမှာ

ကျွန်တော့်လိပ်စာ ပါတယ်မဟုတ်လား။

သေသေသပ်သပ် ဖိတ်စာမှာ

ပုန်းညက်ပင်ခြေရင်း

အိမ်နံပါတ်က “ပွတ်ညှက်” ကွယ်လွန်တဲ့ ခုနှစ်

ကဗျာနှင့် သံသလှုပ် ချစ်တတ်သူများရိပ်သာ

သောကမြို့တော်

မှတ်မိပါတယ်နော် ခင်ဗုန်းသက်ဝေ။

တဖြေဖြေ

ကျွမ်းလောင်ခြင်းမှတ်တိုင်မှာ ဆင်းဖို့

အားလုံးကို ပြောပေးကွယ်။
တစ်ချက်တည်းနဲ့

သေအောင် ပစ်စေချင်ပါတယ်

ကျွန်တော် ရပ်လိုက်ပါတော့မယ်။

ကျွန်တော် ဆုတောင်းပြီးတဲ့အခါ

ငှက်လေးတစ်ကောင် ဖြစ်ပါရစေလို့

အားလုံး ရပ်လိုက်ပါတော့မယ်။

ရက်စက်ယုယစွာ

တစ်ချက်တည်းပစ်ပါ ခင်ဗျန်းသက်ဝေ ရေး

နတ်ပြည် ဘယ်နှစ်ထပ်မှာ တွေ့တွေ့

ကျွန်တော်တို့ မမေ့ကြကြေးလေ

နော်။

ရန်ကုန်ဆိပ်ကုလည်း သတိရပါ

သီတာဦးကုလည်း သတိရပါ

ကန်တင်းက မကြီးဆိုင်ကုလည်း သတိရပါ။

“သိမ်တော်ကြီး” နဲ့ “ငဝန်ဆိပ်ကမ်း” “သပြေတန်း” နဲ့
“ယူကလစ်ပင်” “ရွှေမြင်းတင်” မှာ တောင်းတဲ့
ဆုမှန်သမျှ ဝတ်နိုက်ပါ ခင်ဗုန်းသက်ဝေ။

ကောင်းသော မနက်ခင်းပါ ဆိုတာကိုတော့ မနက်ဖြန်
မနက်မှာ မျက်နှာစိမ်း ခိုပြာလေးတစ်ကောင်
လာပြောပါလိမ့်မယ်။

သူ့ကို မောင်းမထုတ်လိုက်နဲ့နော် ခင်ဗုန်းသက်ဝေ။

ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်ပါစေ...

ကျန်းမာပါစေ...

ချမ်းမြေ့ပါစေ...

ကျွန်တော်တော့ ငရဲမှာ ... ။

WHISPERS of WORDS

သေချာသက်ဝန်
စာအုပ်

ဒီဇိုင်း

designed by zomyatlynn

၂၀၁၈-၂၀၁၉

WHISPERS of WORDS

နှင်း

မိတ္တူ

ဝိတ

ငွေ

လယ်လက်

WHISPERS of WORDS